

Sygn. akt: I C 1830/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Kawa-Jerka

Protokolant: Wioletta Mróz

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko stronie pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. P. kwotę 10.500,00 złotych (dziesięć tysięcy pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 26.10.2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. P. kwotę 3.142,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 160,36 złotych, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1830/12

UZASADNIENIE

Powódka E. P. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 10 500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 08.07.2007 r. w miejscowości W. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego na skutek odniesionych obrażeń ciała poniosła śmierć pasażerka pojazdu A. P., będąca córką powódki. Wskazała także, iż sprawca zdarzenia poniósł śmierć na miejscu, zaś przyczyną wypadku było niedostosowanie prędkości przez kierującego do warunków panujących na drodze, sprawca zdarzenia stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze i uderzył czołowo w przydrożne drzewo. Uzasadniała poza tym, że zmarła wraz z matką zamieszkiwała w Ś. w domu rodzinnym, była jedynym dzieckiem powódki, łączyła ją z córką bardzo silna więź rodzinna, zawsze z córką wzajemnie się wspierały i mogły liczyć na siebie w każdej sytuacji, córka pomagała jej w prowadzeniu domu. Śmierć córki była dla niej szokiem i traumatycznym przeżyciem, a powyższe tragiczne wydarzenie odbiło się znacznie na zdrowiu i kondycji psychicznej powódki, ból, rozpacz i cierpienie po utracie jedynej córki oraz towarzyszące jej poczucie tęsknoty i osamotnienia utrudniały codzienne funkcjonowanie powódki, do chwili obecnej nie jest w stanie pogodzić się ze stratą córki. Argumentowała także, że wskutek śmierci osoby bliskiej zostało naruszone dobro osobiste powódki w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, co uzasadnia dochodzenie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. Powódka w obszerny sposób uzasadniała, że roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią osoby najbliższej było również dopuszczalne na podstawie art. 448 k.c. przed wprowadzeniem do porządku prawnego art. 446§4 k.c., powołując

się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III CZP 76/10. Uzasadniała w związku z tym, że poprzez śmierć osoby najbliższej zostaje naruszone dobro osobiste członków rodziny zmarłej w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, obejmujące szeroko rozumiane więzi rodzinne uczuciowe i emocjonalne między matką a zmarłą córką. Powódka argumentowała również, iż strona pozwana, która była ubezpieczycielem w zakresie ubezpieczenia OC pojazdu sprawy zdarzenia, dotychczas wypłaciła wyłącznie stosowne odszkodowanie, zaś w postępowaniu toczącym się w Sądzie Rejonowym w Lubinie w sprawie o sygn. akt I C 114/08 zostało ustalone 30% przyczynienie się poszkodowanej do powstania szkody. Według powódki, dochodzone niniejszym pozwem zadośćuczynienie nie jest wygórowane w stosunku do rozmiaru cierpień poniesionych przez nią zwianych ze śmiercią ukochanej córki.

Sąd Rejonowy w Lubinie wydał w dniu 7 listopada 2012 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 3925/12, w którym rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu.

Strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżyła ten nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 27.06.2007 r., jednak w piśmie z dnia 24.09.2012 r. odmówiła powódce przyznania zadośćuczynienia z tytułu śmierci córki w wyniku powyższego wypadku. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia wskazując, że do zdarzenia, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie doszło w dniu 27.06.2007 r., zaś powódka zgłosiła roszczenie w zakresie zadośćuczynienia pismem z dnia 23.08.2012 r., czyli już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia od dnia zdarzenia. Ponadto argumentowała, że nie ma podstaw do przyznania powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę doznaną w wyniku śmierci córki, bowiem nowelizacja kodeksu cywilnego dotycząca instytucji zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dla najbliższych członków rodziny zmarłego, przewidziana w art. 446§4 k.c. weszła w życie dopiero w dniu 03.08.2008 r., czyli już po zaistnieniu wypadku. Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia powódki, uznając je za wygórowane, podnosząc także zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody w 70%, gdyż w dniu zdarzenia wspólnie ze sprawcą zdarzenia spożywała alkohol, a następnie wsiadła do pojazdu, którym kierował sprawca wypadku i odjechała z nim, będąc świadomą, że jest on w stanie po spożyciu alkoholu.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty podtrzymała żądanie pozwu. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, wskazała, że roszczenie o zadośćuczynienia z tytułu przedmiotowego zdarzenia zostało zgłoszone w odpowiednim terminie, gdyż śmierć córki powódki powstała w wyniku zdarzenia, które zostało uznane za przestępstwo w związku z czym, na podstawie art. 442¹§2 k.c. roszczenie o naprawienie szkody w niniejszej sprawie ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa. W pozostałym zakresie podtrzymała argumentację zawartą w treści pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07.07.2007 r. wieczorem A. P., córka powódki E. P., pojechała ze swojego miejsca zamieszkania w Ś. do W. na dyskotekę, gdzie bawiła się wspólnie ze znajomymi, spożywając z nimi również alkohol, w jednym z lokali do wczesnych godzin porannych.

Kiedy powódka wracała samochodem, którym kierował T. S., około godz. 6.45 w W. przy ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) T. S., będący w stanie nietrzeźwości – 2,1 promila alkoholu etylowego we krwi, prowadząc pojazd z nadmierną prędkością, nie zapanował nad pojazdem i zjechał z jezdni na prawe pobocze, uderzając przodem samochodu w przydrożne drzewo. W wyniku powyższego wypadku kierujący pojazdem doznał ciężkich wielonarządowych obrażeń ciała i zmarł na miejscu zdarzenia. A. P. jechała jako pasażerka na tylnym siedzeniu. Była w stanie nietrzeźwości – 2,4 promila alkoholu etylowego we krwi. Wskutek powyższego wypadku drogowego A. P. również doznała ciężkich wielonarządowych obrażeń ciała, w następstwie których zmarła kilka godzin później w szpitalu.

dowód: akta śledztwa KPP w W. o sygn. 1 Ds788/07/Ś,

odpis skrócony aktu zgonu A. P. k. 13,

notatka urzędowa o wypadku z dnia 08.07.2007 r. k.14 – 15,

notatka urzędowa z dnia 08.07.2007 r. k. 16.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2007 r. umorzono śledztwo w sprawie zaistniałego w dniu 8 lipca 2007 r. w W. na ul. (...) wypadku drogowego tj. o czyn z art. 177§2 k.k. – wobec śmierci sprawcy T. S., na podstawie art. 17§1 pkt 5 k.p.k. W uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa stwierdzono, że T. S. był sprawcą wypadku i jego czyn wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 kk.

dowód: akta śledztwa KPP w W. o sygn. 1 Ds788/07/Ś.

W chwili śmierci A. P. miała 18 lat. Była jedyną córką powódki, od urodzenia zamieszkiwała wspólnie z rodzicami w domu jednorodzinnym w Ś.. W 2007 r. ukończyła Liceum Ogólnokształcące, zdając egzamin maturalny. W związku z zainteresowaniem sportem, osiągała sukcesy w międzyszkolnych zawodach sportowych, zamierzała kontynuować naukę w Akademii Wychowania Fizycznego. Po ukończeniu szkoły średniej podjęła pierwszą pracę na okres dwóch miesięcy w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku monterka.

dowód: akta Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. I C 114/08.

Przedwczesna śmierć córki była tragicznym i traumatycznym przeżyciem dla powódki. Była ona bardzo związana z córką, z którą wzajemnie się wspierały i zawsze mogły liczyć na siebie. Córka pomagała powódce w prowadzeniu domu, a jej obecność, wspólne przeżywanie wydarzeń w życiu córki, dawały powódce wiele radości. Powódka wspólnie z mężem i córką stanowili szczęśliwą rodzinę, spędzali razem czas. Nagła śmierć córki była dla powódki szokiem, ból, cierpienie utrudniały jej codzienne funkcjonowanie. Powódka nie może się pogodzić ze śmiercią córki.

Nagła śmierć jedyne dziecko spowodowała u powódki szok psychiczny, niespodziewanie zostały zerwane łączące powódkę z córką silne więzi uczuciowe. Mimo upływu czasu powódka nadal przeżywa żalobę, utrzymują się tendencje lękowo – depresyjne. Nasilenie zaburzeń przedłuża reakcja żaloby po śmierci córki – reakcje lękowo – depresyjne uwarunkowane traumatycznym zdarzeniem, jakim była śmierć jedynej córki. Powyższe zaburzenia nie wymagają obecnie terapii psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego, gdyż powódka ma wsparcie przede wszystkim w mężu, w rodzinie. W miarę upływu czasu przeżywane emocje będą ulegały spłaszczeniu. Powyższe zaburzenia w funkcjonowaniu osobowościowym powódki, bezpośrednio związane z nagłą śmiercią jedyne dziecko w wypadku samochodowym w dniu 08.07.2007 r. skutkują długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 3%.

dowód: opinia sądowno – psychologiczna k. 79 – 84,

przesłuchanie powódki E. P. k. 70 – 71.

Powódka E. P. ma 58 lat, zamieszkuje wspólnie z mężem, zajmując się prowadzeniem gospodarstwa domowego. Z pracy zarobkowej zrezygnowała po urodzeniu córki.

dowód: przesłuchanie powódki E. P. k. 70 – 71.

W chwili wypadku z dnia 08.07.2007 r. samochód sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u strony pozwanej Towarzystwa (...) S. A. w W.. W piśmie z dnia 10.08.2007 r. powódka wraz z mężem H. P. zgłosili stronie pozwanej roszczenie z tytułu stosowanego odszkodowania na podstawie art. 446 k.c. oraz o zwrot kosztów pogrzebu. Decyzją z dnia 09.01.2008 r. strona pozwana, po uwzględnieniu stopnia przyczynienia się zmarłej do szkody w 60%, przyznała powódce i jej mężowi stosowne odszkodowanie po 6 000,00 zł oraz kwotę zwrotu kosztów pogrzebu i pochówku w wysokości 3 173,00 zł. Powódka z mężem nie zgodzili się z wysokością przyznanego odszkodowania oraz

stopniem przyczynienia się jej córki do zdarzenia i wystąpili z powództwem przeciwko stronie pozwanej w marcu 2008 r. o zasądzenie solidarnie na ich rzecz kwoty 14 713,00 zł tytułem stosownego odszkodowania z art. 446§3 k.c. oraz zwrotu części kosztów pogrzebu z art. 446§1 k.c. Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie o sygn. akt I C 114/08 Sąd Rejonowy w Lubinie uwzględnił powództwo, przyjmując stopień przyczynienia się córki powódki do powstania szkody w 30%.

dowód: akta Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. I C 114/08,

wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 18.06.2008 r., sygn. akt I C 114/08,

z uzasadnieniem k. 17 – 20.

Powódka wraz z mężem H. P. w piśmie z dnia 23.08.2012 r., za pośrednictwem swojego pełnomocnika, zwróciła się do strony pozwanej o zapłatę na ich rzecz kwoty po 15 000,00 zł dla każdego z nich tytułem zadośćuczynienia po śmierci córki A. P., na podstawie art. 448 k.c. Strona pozwana w piśmie z dnia 24.09.2012 r. powiadomiła powódkę i jej męża o tym, że nie znajduje podstaw do wypłaty, w oparciu o art. 448 k.c. zadośćuczynienia po śmierci ich córki z uwagi na to, że do chwili wprowadzenia do kodeksu cywilnego zapisu art. 446§4 k.c., który obowiązuje od dnia 03.08.2008 r., nie istniały podstawy prawne do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z cierpieniem po śmierci osoby bliskiej.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 23.08.2012 r. k. 21 – 23,

pismo (...) Polska z dnia 24.09.2012 r. k. 24 – 25 .

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka wiązała swoje roszczenie o zadośćuczynienie z naruszeniem dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnych wynikających z faktu śmierci córki w wypadku komunikacyjnym w dniu 08.07.2007 r. Strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za skutki powyższego wypadku drogowego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, niemniej jednak podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionowała podstawę prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia, nadto podniosła zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu przedawnienia należy wskazać, że powódka zgłosiła swoje roszczenie w odpowiednim czasie, jeszcze przed upływem terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 442¹§2 k.c. (według zmiany która weszła w życie dnia 10.08.2007 r.) , który znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Tym samym roszczenie o naprawienie szkody majątkowej lub niemajątkowej powstałej wskutek przestępstwa podlega dwudziestoletniemu terminowi przedawnienia. Natomiast z akt Komendy Powiatowej Policji w W. o sygn. 1 Ds. 788/07/Ś, a zwłaszcza z treści postanowienia z dnia 19 listopada 2007 r. o umorzeniu śledztwa wynika, że śmierć pasażerki samochodu A. P. wskutek wypadku drogowego była spowodowana przestępstwem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym z art. 177§2 k.k. przez kierującego pojazdem T. S., który sam zginął w tym wypadku, co było podstawą umorzenia śledztwa na podstawie art. 17§1 pkt 5 k.p.k. Roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia wynika z krzywdy spowodowanej przestępstwem, ulega zatem dwudziestoletniemu terminowi przedawnienia. W związku z tym, że wypadek komunikacyjny w wyniku którego zmarła córka powódki miał miejsce w dniu 08.07.2007 r. , więc w dniu wejścia w życie noweli roszczenie nie było przedawnione, dlatego stosuje się dłuższy termin przedawnienia, wprowadzony nowelizacją.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej – zwłaszcza dziecka- jest niezwykle dotkliwym i tragicznym wydarzeniem dla najbliższych członków rodziny zmarłego. Rodzina i wzajemne więzi rodzinne są źródłem szczęścia i wpływają na poczucie bezpieczeństwa osób bliskich poprzez wzajemne wspieranie się w różnych sytuacjach życiowych, uczucia łączące osoby bliskie, dzielenie radości i smutków, wzajemnych doświadczeń. Bez wątpienia indywidualne relacje poszczególnych członków rodziny związane są z określoną osobą i stanowią więź rodzinną, będącą dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. i art. 24§1 k.c.

Między stronami istniał spór, czy w związku ze śmiercią osoby najbliższej (córką) w dniu 08.07.2007 r. przysługuje roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za ból i cierpienie związane z tym faktem. Według Sądu, powódka jest uprawniona do dochodzenia zadośćuczynienia z powyższego tytułu. Sąd w pełni podziela argumentację przytoczoną przez pełnomocnika powódki w pozwie w zakresie podstawy odpowiedzialności strony pozwanej. Wprawdzie dopiero na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1996 r., nr 114, poz. 542) z dniem 03.08.2008 r. do obowiązującego porządku prawnego został wprowadzony przepis art. 446§4 k.c. statuujący roszczenie o zadośćuczynienie dla najbliższych członków rodziny zmarłego za doznaną krzywdę wskutek śmierci osoby najbliższej w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, niemniej jednak nie wyklucza to dochodzenia zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej związanej z naruszeniem dobra osobistego jakim jest więź rodzinna. Powyższa okoliczność ma w niniejszej sprawie o tyle istotne znaczenie, iż śmierć córki powódki wskutek wypadku komunikacyjnego nastąpiła w dniu 08.07.2007 r., czyli przed wprowadzeniem do porządku prawnego art. 446§4 k.c., który nie może mieć zastosowania w przypadku roszczenia powódki. Jednakże ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza dochodzenie zadośćuczynienia przez osoby bliskie w związku ze śmiercią osoby najbliższej przed dniem 02.07.2008 r. na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone chociażby w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, z którego wynika, że „sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.” Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.03.2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 wyjaśnił, że „w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c.” Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego jest już ugruntowane i zostało wyrażone również w wielu innych orzeczeniach, przytoczonym m.in. przez pełnomocnika powódki w treści pozwu.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Na podstawie art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka (...) pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Dobra osobiste to szczególnego rodzaju wartości o charakterze niemajątkowym ściśle związane z osobą ludzką, określające jej byt, pozycję społeczną i determinujące jej odrębność fizyczną i psychiczną, które jednocześnie są powszechnie akceptowane w społeczeństwie i przez dany system prawny. Przepis art. 23 k.c. zawiera tylko przykładowy katalog dóbr osobistych i możliwe jest objęcie ochroną prawną również innych dóbr osobistych w nim nie wymienionych. Jak wskazano powyżej jednym z dóbr osobistych jest również prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych.

Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przezwycięzenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, to jednak w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie

poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanego krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98) W przypadku wyrządzenia krzywdy wskutek naruszenia dóbr osobistych wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznanego, przez osobę, której dobro zostało naruszone, a także ujemnych przeżyć psychicznych takiej osoby. Istotne znaczenie ma również stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste oraz cel, które zamierzała osiągnąć podejmując działania wyrządzające krzywdę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r. I CSK 159/05).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że śmierć jedynej córki powódki wskutek wypadku komunikacyjnego w dniu 08.07.2007 r. spowodowała naruszenie jej dobra osobistego w postaci prawa do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych. Z przesłuchania powódki i opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii wynika, że powódka była bardzo związana z córką, ich wzajemne relacje były bardzo dobre. Wspólnie z mężem i córką stanowili zżyłą, szczęśliwą i kochającą się rodzinę. Wykorzystywali każdą okazję, aby spotykać się w gronie rodzinnym, wspólne przeżywanie różnych sytuacji życia rodzinnego dawało powódce dużo radości. Powódka mogła zawsze liczyć na pomoc i wsparcie córki. Bez wątplenia nagła i niespodziewana śmierć jedynej córki była dla powódki tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie strachu i pustki, bezsens życia, zwłaszcza, że była jedynaczką. Podczas przesłuchania powódki było widać, że bardzo przeżyła śmierć córki, nie mogła pogodzić się ze stratą córki. Mimo upływu czasu, nadal trudno się było powódce wypowiadać na ten temat. Co więcej, z opinii sądowo – psychologicznej wynika, że u powódki w obecnym funkcjonowaniu dominują podwyższone tendencje do reakcji lekowo – depresyjnych uwarunkowanych traumatycznym zdarzeniem, jakim była śmierć jedynej córki, co ma charakter przedłużonej reakcji żałoby, zaś powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%. Niewątpliwie powódka wskutek przedwczesnej śmierci jedynej córki i przerwania istniejących z nią więzi rodzinnych doznała krzywdy. Według Sądu, powyższe okoliczności uzasadniają ustalenie w niniejszej sprawie, na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., kwoty 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia, która jest adekwatna do stopnia doznanego przez nią krzywdy.

Natomiast odnosząc się do zarzutu przyczynienia się zmarłej do zdarzenia skutkującego jej śmiercią należy wziąć pod uwagę okoliczności powyższego zdarzenia. Zgodnie z treścią art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W ocenie Sądu, A. P. swoim zachowaniem przyczyniła się do swojej tragicznej śmierci. Zdecydowała się ona na jazdę z nietrzeźwym kierowcą, co było decyzją nieroztropną. Niemniej jednak rozmiar owego przyczynienia się jest niższy niż podnoszony przez stronę pozwaną. Według Sądu, rozmiar przyczynienia się A. P. do śmierci w świetle okoliczności sprawy wynosi 30%. Należy zaznaczyć, iż nie wiadomo w jakich okolicznościach podjęła ona decyzję o wspólnej jeździe samochodem z nietrzeźwym kierowcą i w jakim zakresie zdawała sobie sprawę z nietrzeźwości kierowcy, tym bardziej, iż sama znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Ponadto zajmowała tylne siedzenie pojazdu, zaś biorąc pod uwagę jej stan nietrzeźwości, naturalne zmęczenie po nocnej zabawie, brak jest podstaw aby uważać, iż w jakimkolwiek zakresie akceptowała znaczące przekroczenie prędkości pojazdu, które m.in. doprowadziło do wypadku. Być może było tak, że dziewczyna nie miała innej możliwości powrotu do domu. Nie ma też żadnych dowodów na to, że A. P. zdawała sobie sprawę z tego, że T. S. jest nietrzeźwy. Nie byli na tę okoliczność przez stronę pozwaną wnioskowani żadni świadkowie. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, obowiązek odszkodowawczy strony pozwanej powinien ulec pomniejszeniu w zakresie 30%. Dlatego też strona pozwana, na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., obowiązana jest do zapłaty powódce kwoty 10 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, przy uwzględnieniu stopnia przyczynienia się jej córki do zdarzenia.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. od dnia 26.10.2012 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów zastępstwa procesu zapadło na podstawie art. 98§1 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Strona pozwana przegrała proces w całości w związku z czym obowiązana jest zwrócić powodce kwotę 3 142,00 zł tytułem kosztów procesu, na które składa się: kwota 525 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 200 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłej sądowej, kwota 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nadto strona pozwana, stosownie do wyniku rozstrzygnięcia w sprawie, na podstawie art. 98§1 k.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 160,36 zł tytułem brakujących kosztów wynagrodzenia biegłej sądowej poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.